

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 337/2020-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť maloletého [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného jeho zákonnou zástupkyňou [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 11 T 66/2014 z 20. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť maloletého [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného jeho zákonnou zástupkyňou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jeho práv podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa rozsudkom Okresného súdu Komárno

(ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 T 66/2014 z 20. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého rozsudku vyplýva, že [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 45/2001 z 31. októbra 2002 odsúdený pre trestný čin vraždy, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov a 6 mesiacov, z výkonu ktorého bol podmieniene prepustený 22. marca 2010 na skúšobnú dobu v trvaní 7 rokov. Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol [REDAKOVANÉ] uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa dopustil v období od 31. júla 2013 do 13. februára 2014, za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody v trvaní 11 rokov nepodmienečne a súčasne mu bolo uložené protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Sťažovateľ je synom odsúdeného [REDAKOVANÉ] a jeho zákonná zástupkyňa je manželkou odsúdeného [REDAKOVANÉ] a súčasne bola poškodenou v namietanom trestnom konaní.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta neprimeranosť trestu uloženého odsúdenému [REDAKOVANÉ] rozsudkom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 T 66/2014, ktorý považuje za neracionálny a nespravodlivý. Sťažovateľ uvádza, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] má ako jeho otec voči nemu vyživovaciu povinnosť a zároveň má sťažovateľ ako dieťa právo na starostlivosť a výchovu od obidvoch rodičov. Navyše, matka a zákonná zástupkyňa sťažovateľa sa ocitla v zložitej finančnej situácii, nevie sa zamestnať a podľa tvrdení v sťažnosti nemá ani nárok na príspevok na opatrovanie.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje aj na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 2027/2017 zo 7. augusta 2017. Sťažovateľ uvádza, že okresný súd vzal do úvahy pri ukladaní trestu len minulosť odsúdeného [REDAKOVANÉ], no nevzal do úvahy práva dieťaťa vyplývajúce z Dohovoru o právach dieťaťa. Sťažovateľ uvádza, že odlúčenie od otca mu spôsobuje ujmu a uložený vysoký trest negatívne vplýva na jeho zdravotný, duševný stav a citové vzťahy.

5. Z komplexného posúdenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že jeho práva podľa čl. 3 ods. 1 a čl. 9 Dohovoru o právach dieťaťa boli napadnutým rozsudkom okresného súdu porušené, aby napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil mu ho na ďalšie konanie a aby okresný súd pri ukladaní trestu zohľadnil ťažkú finančnú situáciu sťažovateľa a jeho záujem byť vychovávaný oboma rodičmi.

6. Sťažovateľ zároveň žiada, aby mu z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov ústavný súd ustanovil advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a predbežné prerokovanie návrhu

12. Čo sa týka napadnutého rozhodnutia všeobecného súdu, ústavný súd upozorňuje, že ústavný súd už v minulosti rozhodoval o možnom porušení označených práv sťažovateľa, a to na podklade obdobných ústavných sťažností sťažovateľa a jeho zákonnej zástupkyne. O odmietnutí ústavnej sťažnosti sťažovateľa rozhodol ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 103/2020 z 26. februára 2020.

13. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je neprípustná z dôvodu, že sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

14. Prekážka už rozhodnutej veci (res iudicata) bráni tomu, aby sa ústavný súd opakovane zaoberal a rozhodoval o totožných návrhoch doručených ústavnému súdu. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností,

z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identitou účastníkov konania. O takú prekážku by nešlo, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

15. Ústavný súd uvádza, že sťažovateľ aj v predchádzajúcich ústavných sťažnostiach, tak ako aj v predmetnej ústavnej sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu, v podstatnej časti namietal zásah do jeho práva podľa čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, a to v dôsledku neprimeraného trestu odňatia slobody uloženého odsúdenému [REDACTED] v konaní vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 11 T 66/2014.

16. Keďže ústavný súd po posúdení obsahu sťažnosti dospel k záveru, že predmetná ústavná sťažnosť sa týka veci, o ktorej ústavný súd už právoplatne rozhodol, v tejto časti je ústavnú sťažnosť potrebné odmietnuť pre prekážku rei iudicatae podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

17. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

18. Vzhľadom na absenciu právneho zastúpenia sťažovateľa a s tým súvisiacu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom pristúpil ústavný súd v rámci ústavného prieskumu k preskúmaniu toho, či sú kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

19. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená, nie je neprípustná ani zjavne neopodstatnená.

20. Keďže ústavný súd odmieta ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej neprípustnosti, je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 631/2017).

21. Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými ich ústavnej sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia označených práv.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu